

Н. М. КАЛИНЮК, А. В. ГАЛІЯН

НОВЕЛИ ЧИННОГО ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я

Тернопільський національний медичний університет імені І. Я. Горбачевського МОЗ України,
м. Тернопіль, Україна

Мета: дослідження актуальних нормативних нововведень та нормотворчої діяльності у сфері громадського здоров'я.

Матеріали і методи. У статті проведено аналіз чинних нормативно-правових актів. Застосовано такий комплекс методів: теоретичного аналізу, порівняння, обґрунтування, узагальнення, систематизації теоретичного та практичного матеріалу, формулювання і систематизації висновків.

Результати. Проаналізовано чинні нормативно-правові акти, що дають можливість систематизувати аргументацію різних підходів до розуміння сутності та взаємозв'язку понять «здоров'я», «громадське здоров'я» та «система громадського здоров'я». Запропоновано проведення нормотворчої діяльності з питань сфери громадського здоров'я через призму оперативних функцій системи громадського здоров'я. З'ясовано, що Україна є прихильником позиції впровадження сучасних міжнародних та регіональних стандартів із метою забезпечення розвитку системи громадського здоров'я. Законодавчим підґрунтям розвитку системи громадського здоров'я в Україні слід вважати ст. 426 гл. 22 «Громадське здоров'я» Угоди про асоціацію, де визначено співробітництво сторін у галузі охорони здоров'я задля підвищення рівня безпеки людини та захисту її здоров'я з інтеграцією України в європейські стандарти охорони здоров'я. Доведено, що новели законодавства у напрямку подолання туберкульозу осучаснюють нашу стратегію відповідно до міжнародних стандартів. Здійснений аналіз міжнародних, регіональних та національних стандартів у сфері громадського здоров'я формує невирішену на сучасному етапі соціально-економічного, культурного і духовного розвитку суспільства суперечність із пошуку найкращих заходів забезпечення системи громадського здоров'я. Аналіз нормотворчої роботи уповноважених органів із метою забезпечення належного функціонування системи громадського здоров'я вказує на їх системний підхід.

Висновки. Доведено необхідність застосування системного підходу в нормотворчій діяльності з питань регулювання правовідносин, що виникають у сфері громадського здоров'я. Обґрунтовано доцільність подальших наукових розробок із питань вдосконалення правового регулювання системи громадського здоров'я та доцільності їх вивчення та аналізу у поєднанні з нормопроектною діяльністю в цій сфері.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: громадське здоров'я; система громадського здоров'я; нормотворча діяльність; законодавство; міжнародні стандарти.

В умовах сьогодення сфера громадського здоров'я знаходиться в перманентному стані встановлення та розбудови. Це зумовлює підвищений інтерес до неї як із боку законотворчих органів, так і зі сторони наукової спільноти. Адже безпека людини та забезпечення якості її життєдіяльності є одним з основоположних принципів системи громадського здоров'я. Правовідносини в досліджуваній царині є людиноорієнтованими і спрямовані на забезпечення найвищої соціальної цінності, ключового блага людини – здоров'я. Аналізуючи перелік особистих немайнових благ, що визначені Цивільним кодексом України, слід констатувати, що саме здоров'я є першим у цьому переліку, навіть випереджаючи таке благо, як життя.

Проблематика дослідження сфери громадського здоров'я, аналізу міжнародних, регіональних, національних стандартів, що регулюють правовідносини в цій царині, неодноразово

була предметом дослідження таких науковців, як С. Булеца, І. Венедиктова, О. Дзера, О. Кашинцева, О. Кохановська, В. Луць, І. Сенюта, Р. Стефанчук, О. Яворська та ін. Варто зазначити, що глибоке дослідження правовідносин у сфері громадського здоров'я сприяло з'ясуванню їх суті, динаміки та правової природи, вироблення науково обґрунтованих пропозицій для вдосконалення чинного законодавства в цій сфері [1, с. 57]. Водночас потребує системного аналізу розуміння системи громадського здоров'я та новел законодавства, що забезпечують перспективу її вдосконалення. Означене й окреслює актуальність нашої статті.

Мета роботи: аналіз новел чинного законодавства, що регулюють відносини у сфері громадського здоров'я.

Матеріали і методи. У статті проведено аналіз чинних нормативно-правових актів. Застосо-

вано такий комплекс методів: теоретичного аналізу, порівняння, обґрунтування, узагальнення, систематизації теоретичного та практичного матеріалу, формулювання і систематизації висновків.

Результати дослідження та їх обговорення. Загальновідомим фактом є те, що найвищими первинними соціальними цінностями суспільства є саме здоров'я і життя людини. Зокрема, Всесвітня організація охорони здоров'я ще у 1998 р. закріпила на міжнародному рівні визначення здоров'я як динамічного процесу повного фізичного, психічного і соціального благополуччя, а не лише відсутність хвороб чи фізичних дефектів [10]. Означене визначення продубльоване і в національному законодавстві, а саме у ст. 3 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» [2]. Водночас поняття здоров'я тісно пов'язане з терміном громадське здоров'я, що є визначальним критерієм дотримання прав людини у сфері охорони здоров'я і визначено у Стратегічному документі Європейського регіонального бюро Всесвітньої організації охорони здоров'я «Здоров'я – 2020: основи європейської політики в підтримку дій держави та суспільства в інтересах здоров'я і благополуччя» (2012).

Власне визначення громадського здоров'я наводить І. Сенюта, розуміючи його як психічне та фізичне здоров'я населення певної території в умовах безпечного середовища життєдіяльності, що оцінюється максимально досяжними та оптимальними демографічними показниками, характеризується зниженням рівня захворюваності та інвалідності, здатністю до тривалого активного життя [9, с. 20]. Водночас Верховною Радою України 06.09.2022 р. було прийнято Закон України «Про систему громадського здоров'я». Його основною метою є визначення правових, організаційних, економічних та соціальних засад функціонування системи громадського здоров'я в Україні з метою зміцнення здоров'я населення, запобігання хворобам, покращення якості та збільшення тривалості життя, регулювання суспільних відносин у сфері громадського здоров'я та санітарно-епідемічного благополуччя населення, визначення відповідних прав і обов'язків державних органів та органів місцевого самоврядування, юридичних і фізичних осіб у цій сфері, встановлення правових та організаційних засад здійснення державного нагляду (контролю) у сферах господарської діяльності, які можуть становити ризик для санітарно-епідемічного благополуччя населення [4]. Слід відмітити, що пропонуване визначення науковцем було однією з перших спроб розуміння громадського здоров'я. А у наведеному нормативно-правовому акті вперше на законодавчому рівні було дано визначення громадського здоров'я, під яким розуміється сфера знань та організована діяльність суб'єктів системи громадського здоров'я щодо зміцнення здоров'я, запобігання хворобам, покращення якості та збільшення тривалості життя (п. 2 ст. 1 цього Закону). Наведене дає підстави

до формування позиції про те, що закріплення термінологічного апарату у сфері громадського здоров'я на законодавчому рівні виробить уніфікований підхід до розуміння сутності цієї царини і, зокрема, її системи. Так, у п. 37 ст. 1 Закону України «Про систему громадського здоров'я» дано визначення системи громадського здоров'я саме як комплексу інструментів та заходів, що здійснюються суб'єктами системи громадського здоров'я та спрямовані на захист і зміцнення здоров'я населення, запобігання хворобам, покращення якості та збільшення тривалості життя, забезпечення санітарно-епідемічного благополуччя населення. Саме комплексний підхід до дослідження обраної проблематики дає можливість виокремити вагомні складові сфери громадського здоров'я. Первісним елементом у цій системі комплексних інструментів та заходів, що зазначені у визначенні, становлять нормативні приписи, що перебувають у постійній динаміці, враховуючи вимоги сьогодення. При цьому на систему громадського здоров'я покладено низку оперативних функцій. Це, зокрема, епідеміологічний нагляд, а також оцінка, спостереження та контроль за показниками і чинниками, що впливають на здоров'я населення; моніторинг, готовність і своєчасність реагування на небезпечні чинники, події та надзвичайні ситуації у сфері громадського здоров'я; захист та зміцнення здоров'я населення; розроблення, затвердження та імплементація процедур і політик, які позитивно впливають на детермінанти громадського здоров'я; використання правових та управлінських інструментів для профілактики хвороб і покращення стану здоров'я населення; ефективне запобігання виникненню хвороб та мінімізація їх випадків; стратегічне керівництво в інтересах здоров'я та епідемічного благополуччя населення; розбудова ефективної системи громадського здоров'я та її кадрове забезпечення; організаційне та фінансове забезпечення системи громадського здоров'я, що передбачає рівний та справедливий доступ до послуг у сфері громадського здоров'я тощо. Забезпечення досягнення цих оперативних функцій розглянемо шляхом аналізу новел у законотворчій діяльності та діяльності суб'єктів системи громадського здоров'я, що спрямовані на захист і зміцнення здоров'я населення, запобігання хворобам, покращення якості та збільшення тривалості життя, забезпечення санітарно-епідемічного благополуччя населення; тобто на реалізацію основних оперативних функцій системи громадського здоров'я.

Так, нещодавно, шляхом використання правових та управлінських інструментів для профілактики хвороб і покращення стану здоров'я населення, Верховною радою України було прийнято Закон України «Про подолання туберкульозу в Україні» [4], де основним завданням є актуалізація та оновлення положень законодавства у сфері протидії туберкульозу, синхронізація його із поточним законодавством у сфері охорони здоров'я та врегулювання у ньому застосування

сучасних досягнень медичної науки та практики відповідно до керівних документів Всесвітньої організації охорони здоров'я. Провівши аналіз новел законодавства в цьому напрямку забезпечення громадського здоров'я, слід зробити висновки, що новий законодавчий акт є належним підґрунтям для забезпечення населенню якісної діагностики, профілактики і лікування туберкульозу. Основні зміни, які передбачені Законом України «Про подолання туберкульозу в Україні», є такими:

- змінено концепцію до надання медичної допомоги в цій сфері, зокрема є перехід від протидії до подолання, чим забезпечується підвищення довготривалості життя населення як однієї з детермінант здоров'я;

- змінено термінологічний апарат, що забезпечує приведення у відповідність національного законодавства до міжнародних стандартів, зокрема терміни «особа» замінено на «людина», «хворий» – «людина, яка хворіє», «інфікування» замінено на «передання», а словосполучення «заразна форма» замінено на «активна» тощо;

- впорядковано та уточнено повноваження Міністерства охорони здоров'я України з питань розробки та затвердження підзаконних правових приписів у сфері подолання туберкульозу;

- визначено алгоритм централізованої закупівлі ліків, необхідних для подолання туберкульозу, і їх розподіл у регіонах між надавачами пакетів медичних послуг від Національної служби здоров'я України, що включають такий вид лікування;

- визначено обов'язок надавачів первинної медичної допомоги щодо виявлення пацієнтів, які входять до групи ризику, та проводити їм щорічне обстеження;

- передбачено функціонування трирівневої системи мікробіологічних лабораторій із діагностики туберкульозу із закріплення зобов'язань Центральної референс-лабораторії здійснювати зовнішній контроль якості лабораторій нижчого рівня;

- посилено соціальний аспект із питань захисту суб'єктів медичних правовідносин у цій сфері, зокрема, підвищуючи соціальний захист працівників регіональних фтизіопульмонологічних центрів, шляхом надання їм права на щорічну додаткову оплачувану відпустку за певних умов, але не більше 15 календарних днів та створення належних умов здобувачам освіти, які хворіють на туберкульоз.

Означені новели законодавства у напрямку подолання туберкульозу осучаснюють нашу стратегію відповідно до міжнародних стандартів.

Аналізуючи законопроектну діяльність Верховної Ради України, слід звернути увагу на Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо функціонування телемедицини», що прийнято за основу 13.07.2023 р. Цей проект спрямований на запровадження комплексного та системного підходу до формування і реалізації державної політики в

частині розвитку телемедицини для збереження та зміцнення здоров'я нації за рахунок підвищення якості й доступності медичних послуг, розширення можливостей для пацієнтів, підвищення ефективності управління та використання ресурсів охорони здоров'я, що позитивно впливає на детермінанти громадського здоров'я [3]. Адже та модель розвитку телемедицини, що є дійсною на сьогодні, не відповідає сучасним вимогам соціуму саме через відсутність виробленої стратегії розвитку телемедичних технологій в Україні. У сфері забезпечення громадського здоров'я це питання є доволі актуальним, оскільки з початку 2022 р. є певні умови, що негативно впливають на можливість людини в нашій країні звернутися за медичним обслуговуванням чи належно стежити за своїм психічним чи фізичним здоров'ям. Це зумовлено й тим, що значна частина громадян України внаслідок загроз життю, спричинених бойовими діями російського агресора, тимчасової окупації окремих територій, вимушено перемістилася в межах України або й за кордон. У такій ситуації, говорячи про забезпечення громадського здоров'я, постала необхідність оперативних рішень стосовно того, як організувати максимальний доступ до медичних послуг чи допомоги і як поєднати традиційні та інноваційні моделі й технології для організації взаємодії всіх його учасників за допомогою телемедицини. В нинішніх екстремальних умовах активне використання телемедицини вказує на зростання зацікавленості серед населення саме до такого виду медичної послуги. Водночас функціонування телемедицини є й обов'язковим елементом електронної охорони здоров'я, оскільки повинно забезпечувати належний доступ чи його обмежень до медичних послуг та медичних відомостей про пацієнта, захист прав пацієнта у сфері охорони здоров'я під час медичного обслуговування. Разом з тим, аналізуючи проблематику становлення та розвитку телемедицини в Україні, є підстави стверджувати у її необхідності, зокрема, перш за все, на доцільності затвердження стандартів якості надання медичної допомоги із застосуванням телемедицини, які станом на сьогодні є відсутніми. Таким чином, означений законопроект формує стратегічний підхід до розвитку телемедицини в Україні.

До новел законодавства слід віднести і питання легалізації медичного канабісу (коноплі) в Україні. У суспільстві роками триває полеміка з цієї проблематики, однак умови війни неабияк вплинули на здоров'я як цивільного населення, так і військовослужбовців, що зумовило вкотре законодавця повернутися до актуальності розгляду цього питання. Саме тому Верховною Радою України 13.07.2023 р. було прийнято за основу Закон України «Про регулювання обігу рослин роду коноплі (*Cannabis*) в медичних, промислових цілях, науковій та науково-технічній діяльності для створення умов щодо розширення доступу пацієнтів до необхідного лікування онкологічних захворювань та посттравматичних

стресових розладів, отриманих внаслідок війни» [5]. Законодавець визначив основною метою цього закону саме необхідність впровадження найкращих досягнень світової спільноти в галузі регулювання обмеженого обігу коноплі, її смоли, екстрактів та настоек, що зумовлено потребами збільшення можливостей доступу пацієнтів до необхідного лікування, зокрема осіб, що хворі на орфанні захворювання. Оскільки рослини роду коноплі (*Cannabis*) в Україні відносяться до числа наркотичних засобів, то легалізація канабісу в Україні відповідає вимозі найбільш повного дотримання принципу справедливості щодо забезпечення і збереження здоров'я окремої категорії населення, що потребує лікування онкологічних захворювань, а також посттравматичних стресових розладів, отриманих внаслідок війни. Аналіз цього прийнятого за основу законопроекту дає підстави для виокремлення наступних його найважливіших новел, що мають значення для сфери громадського здоров'я. По-перше, виникає необхідність розроблення нормативного алгоритму для законного обмеженого обігу рослин роду коноплі, її смоли, екстрактів та настоек лише у передбачених законом випадках. Безпосередньо має бути визначений у майбутньому чіткий перелік медичних, промислових, наукових та науково-технічних підстав для їх використання. По-друге, є потреба у формуванні механізму ввезення, вивезення, транспортування територією України, зберігання та реалізації конопель відповідно до норм міжнародного та національного права у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів тощо. По-третє, з метою реалізації прав людини у сфері громадського здоров'я впроваджувати стандарти у сфері надання медичної допомоги за окремими видами захворювань, застосовуючи лікарські засоби на основі медичного канабісу, що є можливим у сфері надання паліативної допомоги, знеболення тощо.

Водночас слід відзначити, що прийняття цього законопроекту зумовить необхідність внесення змін у низку чинних нормативно-правових актів, що мають безпосереднє відношення до встановлення обмежень на застосування тих чи інших препаратів, що містять наркотичні засоби та/або психотропні речовини прекурсори. Зокрема, Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» потребуватиме доповнення окремим положенням про права пацієнтів на доступ до необхідних лікарських засобів, які містять наркотичні засоби та/або психотропні ре-

човини і прекурсори. Відповідних специфічних змін потребуватимуть і такі закони України, як «Про наркотичні засоби, психотропні речовини і прекурсори», «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» тощо.

Аналіз нормотворчої роботи уповноважених органів із метою забезпечення належного функціонування системи громадського здоров'я дає підстави зробити висновок про їх системний підхід. Оскільки легалізація рослин роду коноплі на теренах України потребує суттєвого регулювання, то й вимагає вироблення осучасненого стратегічного державного підходу до вирішення питання обігу наркотичних засобів та/або психотропних речовин і прекурсорів. У цьому контексті варто звернути увагу на проєкт розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Державної стратегії наркополітики на період до 2030 р. та затвердження операційного плану з її реалізації на 2023–2025 роки», що винесений на громадське обговорення 31.07.2023 р. [7]. Цей проєкт є логічним продовженням законодавчої позиції у межах Стратегії державної політики щодо наркотиків на період до 2020 р. [8]. Це розпорядження визначає основні заходи держави із питань зменшення попиту небезпечних для здоров'я населення психоактивних речовин. Основна мета означеної Стратегії спрямована на популяризацію здорового способу життя, дотримання основних принципів системи громадського здоров'я шляхом створення належних умов для реалізації кожною людиною права на здоров'я та забезпечення рівного доступу до послуг охорони здоров'я відповідно до потреб упродовж усього життя, у тому числі й на вільний доступ до лікарських засобів, що містять наркотичні та/або психотропні речовини і прекурсори та забезпечення цілісного підходу до здоров'я та визнання єдності його фізичних, психічних, психологічних, духовних і соціальних аспектів тощо.

Висновки

Проведене дослідження дає підстави для формування висновку про те, що необхідним є застосування системного підходу в нормотворчій діяльності із питань регулювання правовідносин, що виникають у сфері громадського здоров'я.

Перспективи подальших досліджень полягають у динамічному опрацюванні та аналізі проблематики вдосконалення правового регулювання системи громадського здоров'я та доцільності їх вивчення у поєднанні з нормопроектною діяльністю в цій сфері.

Список літератури

1. Калинюк Н. М. Окремі аспекти підготовки майбутніх фахівців громадського здоров'я / Н. М. Калинюк, Н. Є. Романюк, Л. М. Романюк // Вісник соціальної гігієни та організації охорони здоров'я України. – 2023. – № 3. – С. 56–61. DOI <https://doi.org/10.11603/1681-2786.2022.3.13438>.
2. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19.11.1992 р. № 2801-XII // Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text>.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо функціонування телемедицини : проєкт Закону України від 13.07.2023 р. № 3222-IX // Верховна Рада України. – Режим доступу : <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/42121>.

4. Про подолання туберкульозу в Україні : Закон України від 14.07.2023 р. № 3269-IX // Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3269-20#Text>.
5. Про регулювання обігу рослин роду коноплі (Cannabis) в медичних, промислових цілях, науковій та науково-технічній діяльності для створення умов щодо розширення доступу пацієнтів до необхідного лікування онкологічних захворювань та посттравматичних стресових розладів, отриманих внаслідок війни : проект Закону України від 13.07.2023 р. № 2911-IX // Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/39783>.
6. Про систему громадського здоров'я : Закон України від 06.09.2022 р. № 2573-IX // Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2573-20#top>.
7. Про схвалення Державної стратегії наркополітики на період до 2030 року та затвердження операційного плану з її реалізації на 2023–2025 роки : проект розпорядження Кабінету Міністрів України від 31.07.2023 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.apteka.ua/article/671797>.
8. Про схвалення Стратегії державної політики щодо наркотиків на період до 2020 року : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 28.08.2013 р. № 735-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/735-2013-%D1%80#Text>.
9. Сенюта І. Я. Цивільно-правове регулювання відносин у сфері надання медичної допомоги: питання теорії і практики : монографія / І. Я. Сенюта. – Львів : Видавництво ЛОБФ «Медицина і право», 2018. – 640 с.
10. Статут (Конституція) Всесвітньої організації охорони здоров'я [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://zakon.cc/law/document/read/995_599.

References

1. Kalynyuk, N.M., Romanyuk, N.Ye., & Romanyuk, L.M. (2023). Okremi aspekty pidhotovky maybutnikh fakhivtsiv hromadskoho zdorovya [Certain aspects of training future public health specialists]. *Visnyk sotsialnoyi hihiyeny ta orhanizatsiyi okhorony zdorovya Ukrayiny – Bulletin of social hygiene and health care organizations of Ukraine*, 3, 56-61. DOI 10.11603/1681-2786.2022.3.13438 [in Ukrainian].
2. Zakon Ukrainy Osnovy zakonodavstva Ukrayiny pro okhoronu zdorovya vid 19.11.1992 r. № 2801-XII [Law of Ukraine Fundamentals of Ukrainian legislation on health care dated November 19, 1992 No. 2801-XII]. *Verkhovna Rada Ukrayiny – Verkhovna Rada of Ukraine*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text> [in Ukrainian].
3. Proekt Zakonu Ukrayiny Pro vnesennya zmin do deyakykh zakonodavchykh aktiv Ukrayiny shchodo funktsionuvannya telemedytsyny vid 13.07.2023 r. № 3222-IX [Draft Law of Ukraine On making changes to some legislative acts of Ukraine regarding the functioning of telemedicine dated 07.13/2023 No. 3222-IX]. *Verkhovna Rada Ukrayiny – Verkhovna Rada of Ukraine*. Retrieved from: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/42121> [in Ukrainian].
4. Zakon Ukrayiny Pro podolannya zakhvoryuvannya na tuberkuloz v Ukrayini vid 14.07.2023 r. № 3269-IX [Law of Ukraine On overcoming tuberculosis in Ukraine dated July 14, 2023 No. 3269-IX]. *Verkhovna Rada Ukrayiny – Verkhovna Rada of Ukraine*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3269-20#Tekst> [in Ukrainian].
5. Proekt Zakonu Ukrayiny Pro rehulyuvannya obihu roslyn rodu konopel (Cannabis) dlya medychnykh, promyslovykh potreb, naukovoyi ta naukovo-tekhnichnoyi diyalnosti dlya stvorennya umov dlya rozshyrennya dostupu patsiyentiv do neobkhdnoho likuvannya onkologichnykh zakhvoryuvan ta posttravmatychnykh stresovykh rozladiv, nabutykh yak naslidok viyny vid 13.07.2023 r. № 2911-IX [A draft of the Law of Ukraine On the regulation of the circulation of hemp plants (Cannabis) for medical, industrial purposes, scientific and scientific-technical activities in order to create conditions for expanding the access of patients to the necessary treatment of oncological diseases and post-traumatic stress disorders obtained as a result of the war dated 13.07.2023 No. 2911-IX]. *Verkhovna Rada Ukrayiny – Verkhovna Rada of Ukraine*. Retrieved from: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Kartka/39783> [in Ukrainian].
6. Zakon Ukrayiny Pro systemu hromadskoho zdorovya vid 06.09.2022 r. № 2573-IX [Law of Ukraine On the public health system dated September 6, 2022 No. 2573-IX]. *Verkhovna Rada Ukrayiny – Verkhovna Rada of Ukraine*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2573-20#verkh> [in Ukrainian].
7. Proekt rozporядzhennya Kabinetu Ministriv Ukrayiny Pro zatverdzhennya Derzhavnoyi stratehiyi narkopolityky na period do 2030 roku ta zatverdzhennya operatyvnoho planu yiyi realizatsiyi na 2023–2025 roky vid 31.07.2023 r. [Draft order of the Cabinet of Ministers of Ukraine On the approval of the State strategy of drug policy for the period until 2030 and the approval of the operational plan for its implementation for the years 2023–2025 dated 31.07.2023]. Retrieved from: <https://www.apteka.ua/article/671797> [in Ukrainian].
8. Rozporядzhennya Kabinetu Ministriv Ukrayiny Pro skhvalennya Stratehiyi derzhavnoyi polityky shchodo narkotyktiv na period do 2020 roku vid 28.08.2013 r. № 735-r [Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine On the approval of the Strategy of the state policy on drugs for the period until 2020 dated 28.08.2013 No. 735-r]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/735-2013-%D1%80#Text> [in Ukrainian].
9. Senyuta, I.Ya. (2018). *Tsyvilno-pravove rehulyuvannya vidnosyn u sferi nadannya medychnoyi dopomohy: pytannya teorii ta praktyky [Civil law regulation of relations in the field of medical care: issues of theory and practice]*. Lviv: Vydavnytstvo «Medytsyna i pravo» [in Ukrainian].
10. (1946). Statut (Konstytutsiya) Vsesvitnoyi orhanizatsiyi okhorony zdorovya [Charter (Constitution) of the World Health Organization]. Retrieved from: https://zakon.cc/law/document/read/995_599 2 [in Ukrainian].

AMENDMENTS TO CURRENT PUBLIC HEALTH LEGISLATION*N. M. Kalyniuk, A. V. Haliian*

I. Horbachevsky Ternopil National Medical University, Ternopil, Ukraine

Purpose: research of current regulatory innovations and rule-making activities in the field of public health.**Materials and Methods.** The article analyzes current legal acts. The following complex of methods was applied: theoretical analysis, comparison, justification, generalization, systematization of theoretical and practical material, formulation and systematization of conclusions.**Results.** The current normative legal acts are analyzed, which make it possible to systematize the argumentation of different approaches to understanding the essence and interrelationship of the concepts of "health", "public health" and "public health system". It is proposed to carry out rule-making activities in the field of public health through the prism of operational functions of the public health system. It was found that Ukraine is a supporter of the position of implementing modern international and regional standards in order to ensure the development of the public health system. Article 426 of Ch. 22 "Public Health" of the Association Agreement, which defines the cooperation of the parties in the field of health care in order to increase the level of human safety and protect his health with the integration of Ukraine into European health care standards. It has been proven that new legislation in the direction of overcoming tuberculosis modernizes our strategy in accordance with international standards. The analysis of international, regional and national standards in the field of public health forms an unresolved contradiction at the current stage of socio-economic, cultural and spiritual development of society in the search for the best measures to ensure the public health system. Analysis of the regulatory work of authorized bodies with the aim of ensuring the proper functioning of the public health system indicates their systematic approach.**Conclusions.** The necessity of applying a systemic approach in rule-making activities on issues of regulation of legal relations arising in the field of public health has been proven. The expediency of further scientific developments on the issues of improving the legal regulation of the public health system and the expediency of their study and analysis in combination with normative project activities in this area are substantiated.**KEY WORDS:** public health; public health system; rule-making activity; legislation; international standards.*Рукопис надійшов до редакції 22.08.2023.***Відомості про авторів:****Калинюк Наталя Миколаївна** – кандидатка юридичних наук, доцентка, доцентка кафедри педагогіки вищої школи та суспільних дисциплін Тернопільського національного медичного університету імені І. Я. Горбачевського МОЗ України; тел.: +38(0352) 52-48-87.**Галіян Анна Володимирівна** – здобувачка другої вищої освіти кафедри «Громадське здоров'я» Тернопільського національного медичного університету імені І. Я. Горбачевського МОЗ України; тел.: +38(0352) 52-48-87.